

# წინასწარმეტყველების სული: შუაღამის ძახილი

ჰაბაკუკის ორი დაფა

Jeff Pippenger

2012-10-13

## განმარტების სიტყვა

ცოტა ხნის წინ დავიწყეთ აბაკუკის „ორი დაფის“ ტრანსკრიპტის მომზადება, რათა იგი ითარგმნოს ჩვენს ვებსაიტზე წარმოდგენილ სხვადასხვა ენებზე. ზეპირი წარდგინების წერილობით წარდგენად გადაქცევის ამოცანა გაცილებით უფრო რთული ამოცანაა, ვიდრე შეიძლება ესმოდეს მას, ვინც არ არის გაცნობილი ყველა იმ ეტაპთან, რომელთა გავლაც აუცილებელია ზეპირი წარდგინების წერილობით წარდგენად გადასაქცევად, აგრეთვე იმ აუცილებელ სირთულეებთან ერთად, რომლებიც საბოლოოდ დაკავშირებულია მასალის ჩვენს ვებსაიტზე წარმოდგენილ სხვადასხვა ენებზე თარგმნასთან. ჩვენ მხოლოდ ახლა დავიწყეთ ოთხმოცდათხუთმეტი წარდგინებიდან პირველის სარედაქციო დამუშავება, და მე აღმოვაჩინე კიდევ ერთი ეტაპი, რომლის გავლაც ასევე გვმართებს. ეს დაკავშირებულია ამ უწყების თანდათანობით განვითარებასთან 1989 წლიდან ჩვენს ამჟამინდელ ისტორიამდე.

დაახლოებით თხუთმეტი წლის წინ წარმოდგენილ მასალებში იყო ჭეშმარიტებანი, რომლებიც მათი გაგების ჩვილურ მდგომარეობაში იმყოფებოდა. ამ ჭეშმარიტებათაგან პირველი, რომელიც მე უნდა განვმარტო, არის მეორე ანგელოზის მოსვლა მილერიტული ისტორიის განმავლობაში. იმ დროს მე მესმოდა, რომ მეორე ანგელოზი მოვიდა მაშინ, როდესაც პროტესტანტულმა ეკლესიებმა დაიწყეს თავიანთი კარის დახურვა მილერის მიერ პირველი ანგელოზის უწყების წარდგენის წინააღმდეგ, 1843 წლის დასრულებასთან კავშირში. უილიამ მილერი დროის ისეთ გამოთვლას ეყრდნობოდა, რომელიც, მისი რწმენით, მიუთითებდა, რომ 1843 წელი დაიწყო 1843 წლის 22 მარტს და დასრულდა 1844 წლის 22 მარტს. მას ეგონა, რომ სამი წინასწარმეტყველება, რომლებიც საბოლოოდ ორ წმინდა სქემაზე იქნა განთავსებული, დასრულდებოდა 1843 წელს, და მას სჯეროდა, რომ ეს წელი 1844 წლის 22 მარტს დასრულდა. იგი ორ საკითხში ცდებოდა.

დანიელის მეთორმეტე თავის 1335 დღის, ლევიანთა ოცდამეექვსე თავის „შვიდი დროის“ 2520 წლისა და დანიელის მერვე თავის 2300 დღის სამი წინასწარმეტყველება მილერს ესმოდა როგორც 1844 წლის მარტში დასრულებული. ამის შემდეგ უფალმა სამუელ სნოუ წარმართა, რათა გაეგო არა მხოლოდ ის, რომ ეს წინასწარმეტყველებანი 1843 წელს კი არა, 1844 წელს სრულდებოდა. სნოუმ დროის გამოთვლაში კარაიტული აღრიცხვა გამოიყენა, რაც არ იყო დროის ის მეთოდი, რომელსაც მილერი იყენებდა. მილერი იყენებდა რაბინულ/ზუნიობაზე დაფუძნებულ დროის აღრიცხვას, რომელიც წელს გაზაფხულიდან გაზაფხულამდე განიხილავდა.

როცა ჩვენ წარმოვადგენდით აბაკუმის ორ დაფას, ეს ისტორიული რეალობა ჯერ არ გვქონდა გაგებული და მილერის გამოცდილებას ვიყენებდით, რათა 1844 წლის 22 მარტი აღგვენიშნა, როგორც მეორე ანგელოზის მოსვლა და დაყოვნების დროის დასაწყისი. მე მესმოდა, და ახლაც ასე მესმის, რომ იმ ანგელოზის მოსვლა შეესაბამებოდა იმ დროს, როდესაც პროტესტანტებმა უარყვეს მილერის პირველი ანგელოზის უწყება, და შემდეგი მონაკვეთი იყო ჩემი საყრდენი მითითება.

„1842 წლის ივნისში ბატონმა მილერმა პორტლენდში, კასკო-სტრიტის ეკლესიაში, თავისი ლექციების მეორე ციკლი ჩაატარა. მე დიდ პრივილეგიად მიმაჩნდა ამ ლექციებზე დასწრება, რადგან გულდაწყვეტილებაში ვიყავი ჩავარდნილი და არ ვგრძნობდი თავს მზად ჩემი მხსნელის შესახვედრად. ამ მეორე ციკლმა ქალაქში პირველზე გაცილებით მეტი აღელვება გამოიწვია. მცირე გამოჩაგრისების გარდა, სხვადასხვა დენომინაციებმა თავიანთი ეკლესიების კარები ბატონ მილერის წინააღმდეგ დახურეს. სხვადასხვა სამქადაგებლო კათედრიდან წარმოთქმული მრავალი ქადაგება მიზნად ისახავდა ლექტორის სავარაუდო ფანატიკური შეცდომების მხილებას; მაგრამ მის შეკრებებზე შემოთვალსწარმულ მსმენელთა სიმრავლე იყრიდა თავს, და მრავალი სახლშიც კი ვეღარ შედიოდა. კრებულები უჩვეულოდ მშვიდნი და ყურადღებიანნი იყვნენ.“ Life Sketches, 27.

მე გავიგე, რომ მილერის უწყებისთვის კართა დახურვა აღნიშნავდა პირველი ანგელოზის უარყოფის დასაწყისს, და, მილერის მიერ რაბინულ/გაზაფხულის ბუნიობაზე დაფუძნებული დროის აღრიცხვის გაგებასთან თანხმობაში, მე ვვარაუდობდი, რომ 1844 წლის 22 მარტი აღნიშნავდა 1843 წლის დასრულებას. მილერის მიერ 1842 წლის ივნისში, პორტლენდში გაკეთებული წარმოდგენა სინამდვილეში არის გზამკვლევი ნიშანი, რომელიც მიუთითებს თანდათანობით უარყოფაზე, რომელიც საბოლოოდ 1844 წლის 18 აპრილს დასრულდა, მაგრამ იმ წარმოდგენების დროს ჩვენ ჯერ არ გვქონდა ამოცნობილი სამუელ სნოუს მიერ დროის აღრიცხვის კარაიტული მეთოდის გამოყენება.

იმ პირველ პრეზენტაციაში, რომლის კოპირებაქტირებაც დავიწყეთ, დავიწყე იმის დანახვა, რომ ის, რაც იმ დროს იყო დაფიქსირებული, თითქოს ეწინააღმდეგება იმას, რასაც ახლა ვასწავლით. ასეა და ამავე დროს ასე არ არის. ეს უბრალოდ მეორე ანგელოზის პროგრესული მოსვლის ხაზგასმას, და აგრეთვე ამ უწყების პროგრესული მოხსნის ილუსტრაცია, როგორც ეს მილერიტთა ისტორიაშიც იყო. განმარტების ამ შენიშვნამ პასუხი უნდა გასცეს მათ, ვინც დაბრკოლდა ჩვენი მიერ 1844 წლის 19 აპრილის პირველ მილერიტულ იმედგაცრუებად იდენტიფიცირებასა და იმაზე, რაც წარსულში ისწავლებოდა.

„პირველი და მეორე უწყებები მიეცა 1843 და 1844 წლებში, და ახლა ჩვენ მესამე უწყების გამოცხადების ქვეშ ვიმყოფებით; მაგრამ სამივე უწყება კვლავაც უნდა იქნეს ქადაგებული. ახლა ის ისევე არსებითად აუცილებელია, როგორც ოდესმე ადრე, რომ ისინი გამეორდეს მათთვის, ვინც ჭეშმარიტებას ეძებს. კალმითა და ხმით უნდა გავახმოვანოთ ეს გამოცხადება, ვუჩვენოთ მათი თანმიმდევრობა და იმ წინასწარმეტყველებების გამოყენება, რომელთაც ჩვენ მესამე ანგელოზის

უწყებამდე მოვყავართ. პირველი და მეორის გარეშე მესამე ვერ იარსებებს. ეს უწყებები უნდა მივაწოდოთ ქვეყნიერებას პუბლიკაციებითა და ქადაგებებით, წინასწარმეტყველური ისტორიის ხაზში წარმოვაჩინოთ ის, რაც იყო, და ის, რაც იქნება.“ Selected Messages, book 2, 104.

## აბაკუმის ორი დაფა 1-დან 95-მდე

### შესავალი აბაკუმის ორ დაფასა და შუალამის შემახილზე

ამ სერიაში ჩვენ ხანგრძლივი პერიოდის განმავლობაში განვიხილავთ აბაკუმის ორ დაფას — 1843 და 1850 წლების დიაგრამებს. დავიწყებთ იმით, რომ თავის ადგილზე მოვათავსებთ შუალამის ძახილს. როგორც უკვე ითქვა, საწყისი წარმოდგენების დიდი ნაწილი იქნება მიმოხილვა მათთვის, ვინც ამ უწყებას იცნობს; მაგრამ რადგან ვამზადებთ სერიას, რომელიც შეიძლება შეისწავლონ იმ ადამიანებმაც, ვისთვისაც ეს უწყება ახალია, მათთვის რამდენიმე ძირითადი აზრი უნდა გადავშალოთ. დავიწყებთ შუალამის ძახილით და ყურადღებას გავამახვილებთ იმ ასპექტზე, რომელიც ელენ უაიტის პირველ ხილვაში გვხვდება. წავიკითხოთ პირველი აბზაცი Christian Experience and Teachings-ის 57-ე გვერდიდან.

1844 წელს დროის გასვლიდან დიდი ხანი არ იყო გასული, როცა მე მომეცა ჩემი პირველი ღია ხილვა. მე ვსტუმრობდი ქალბატონ ჰეინსს პორტლენდში, მეინის შტატში — ქრისტეში ძვირფას დას, რომლის გულიც ჩემს გულთან იყო შეზრდილი. ჩვენ ხუთნი, ყველანი ქალები, ოჯახურ სამსხვერპლოსთან მდუმარედ მუხლმოდრეკილნი ვიყავით. როდესაც ვლოცულობდით, ღვთის ძალა მოევლინა ჩემზე ისე, როგორც არასოდეს უწინ.

ეს ხუთი ქალი, რომელთა გულებიც დასთან, უაითთან იყო შეერთებული, ღვთის ძალის არც ერთ გამოვლინებას არ ეწინააღმდეგებოდა. საყურადღებოა, რომ ისინი ყველანი ქალები იყვნენ, რაც ეკლესიას წარმოადგენს, და ხუთნი იყვნენ, რაც შეიძლება ხუთ გონიერ ქალწულად იქნეს აღქმული. ეს უბრალოდ დაკვირვებაა.

მეჩვენებოდა, რომ ნათლით ვიყავი გარემოცული და დედამიწიდან სულ უფრო მაღლა და მაღლა ავიწეოდი. მოვბრუნდი, რათა მსოფლიოში მყოფი ადვენტის ხალხი მენახა, მაგრამ ვეღარ ვპოვე ისინი, როდესაც ხმა მეუბნა: „კიდევ ერთხელ შეხედე და ცოტა უფრო მაღლა აიხედე.“ ამის შემდეგ თვალები აღვაპყარი და დავინახე სწორი და ვიწრო გზა, რომელიც სამყაროს მაღლა იყო აღმართული. ამ გზაზე ადვენტის ხალხი მიემართებოდა ქალაქისკენ, რომელიც გზის შორეულ ბოლოში იყო. მათ უკან, გზის დასაწყისში, დადგმული ჰქონდათ კაშკაშა ნათელი, რომლის შესახებაც ანგელოზმა მითხრა, რომ ეს იყო შუალამის ღაღადი. ეს ნათელი მთელ გზას გასდევდა და მათ ფეხებს უნათებდა, რათა არ წაბორძიკებულ იყვნენ. თუ თვალს იესოზე შეაჩერებდნენ, რომელიც მათ წინ, ქალაქისკენ მიმყვანად მიდიოდა, ისინი უსაფრთხოდ იყვნენ. მაგრამ მალე ზოგნი დაიღალნენ და ამბობდნენ, რომ ქალაქი ძალიან შორს იყო, და მოელოდნენ, რომ აქამდე უკვე შესული იქნებოდნენ მასში. მაშინ იესო ამხნევებდა მათ თავისი დიდებული მარჯვენა მკლავის აღპყრობით, და მისი მკლავიდან გამოდიოდა ნათელი,

რომელიც ადვენტის კრებულზე ირხეოდა, და ისინი შეჰღალადებდნენ: „აღელუია!“ სხვებმა კი თავპარიანად უარყვეს მათ უკან მყოფი ნათელი და თქვეს, რომ ღმერთი არ იყო ის, ვინც ასე შორს გამოიყვანა ისინი. მათ უკან მყოფი ნათელი ჩაქრა, მათი ფეხები სრულ წყვდიადში დატოვა, და ისინი წაბორძიკდნენ, დაკარგეს მიზნისა და იესოს ხილვა, და ბილიკიდან ჩამოცვივდნენ ქვემოთ, ბნელ და ბოროტ სამყაროში.

## უილიამ მილერი და შუალამის ძახილი

ამ პირველ წარდგენაში, რამდენიმე საკითხის დადგენის შემდეგ, განვიხილავთ ადვენტისტების ლოუ-ჰემპტონის კონფერენციას 1844 წლის დეკემბერში. ამ კონფერენციაზე შეიკრიბა ზოგიერთი მილერიტი, და უილიამ მილერმა უარყო შუალამის შეძახილის გაგება. აქ ლოგიკა ის არის, რომ ეს ხილვა, თუმცა ყველა ჩვენგანისთვისაა, განსაკუთრებით უილიამ მილერისთვის იყო.

იმავე თვეში უილიამ მილერმა უარყო მათ უკან არსებული ნათელი — შუალამის ძახილი — რაც გამოიწვევდა, რომ იგი ჩამოვარდნილიყო ბილიკიდან ქვემოთ მდებარე ბოროტ ქვეყნიერებაში. ჩვენ განვიხილავთ ამის შედეგებს. ისტორიული მტკიცებულება აჩვენებს, რომ მილერიტებს ყველას სწამდათ, რომ ისინი ასრულებდნენ ათი ქალწულის იგავს; ეს მათ შორის საყოველთაოდ ცნობილი იყო. ჩვენ ვაჩვენებთ, რომ უილიამ მილერს ჰქონდა გაგება იმისა, თუ რა იყო შუალამის ძახილი. მილერს სწამდა, რომ შუალამის ძახილი იყო დანიელის 8:14-ისა და გამოცხადების 14:6-9-ის სამსჯავროს საათის უწყება. მას სწამდა, რომ უწყება, რომლის ქადაგებაც მან დაიწყო 1830-იანი წლების დასაწყისში, იყო შუალამის ძახილი: „აჰა, სიძე მოდის“, და რომ იესო ქვეყნად მოდიოდა როგორც სიძე.

მილერიტთა ისტორიის უმეტეს პერიოდში მათ სჯეროდათ, რომ ისინი ასრულებდნენ ათი ქალწულის იგავს, მაგრამ ფიქრობდნენ, რომ შუალამის ძახილი აღნიშნავდა იმ უწყებას, რომელსაც თავად ქადაგებდნენ. თუმცა 1844 წლის ზაფხულისთვის გამოიკვეთა ახალი და სწორი გაგება: შუალამის ძახილი იყო მეშვიდე თვის მოძრაობა, რომლის ფარგლებში იესოს მოსვლას ელოდნენ მეშვიდე თვის მეათე დღეს. ეს იყო ჭეშმარიტი შუალამის ძახილი. როდესაც მილერმა 1844 წლის დეკემბერში უარყო ჭეშმარიტი შუალამის ძახილი, მან უარყო 1844 წლის ზაფხულის ისტორია და დაუბრუნდა თავის ადრინდელ პოზიციას, თითქოს ეს მხოლოდ 1830-იანი წლების ზოგადი უწყება ყოფილიყო. შუალამის ძახილის დინამიკის გაგება უმნიშვნელოვანესია. თუ თქვენ არ გესმით 2520 ისე, როგორც ეს მილერიტებს ესმოდათ, ვერ გაიგებთ შუალამის ძახილს. თუ შუალამის ძახილს ისე ვერ გაიგებთ, როგორც მილერიტებს ესმოდათ, ჩამოშორდებით ბილიკს ქვემოთ მდებარე ბოროტი სამყაროსაკენ.

ამ წარმოდგენაში ჩვენ დავიწყებთ სქემაზე წარმოდგენილი ზოგიერთი ჭეშმარიტებით, რომელთაც ადვენტიზმი დღეს აშკარად უარყოფს. მეშვიდე დღის ადვენტისტთა ეკლესიის ბიბლიური კვლევის ინსტიტუტი და ადვენტისტ თეოლოგთა უმრავლესობა უარყოფენ 2520-ს. ამ საკითხს წინსვლისას ბიბლიურად განვიხილავთ, მაგრამ თავდაპირველად ვაჩვენებთ, რომ ელენ უაიტი სრულად ადასტურებს 2520-ს. ინსტიტუტი და თეოლოგთა უმრავლესობა ასევე უარყოფენ პიონერთა გაგებას

ყოველდღიურის შესახებ. ჩვენ ვაჩვენებთ, რომ ყოველდღიურის, როგორც წარმართობის, შესახებ პიონერთა გაგების უარყოფა არის წინასწარმეტყველების სულის უარყოფა. ინსტიტუტი ასევე საჯაროდ უარყოფს პიონერთა გაგებას საყვირთა შესახებ — მეხუთე და მეექვსე საყვირს. ჩვენ დავიწყებთ იმის ჩვენებით, რომ საყვირთა შესახებ პიონერთა გაგების უარყოფა არის წინასწარმეტყველების სულის უარყოფა.

დღეს ადვენტიტთა უმრავლესობას, საუკეთესო შემთხვევაში, ბუნდოვანი წარმოდგენა აქვს 1290-სა და 1335-ის შესახებ. 1335-ის პიონერული გაგების გარეშე არ არსებობს ბიბლიური გამართლება იმ დაყოვნების დროის განსასაზღვრად, რომელიც 1844 წლის 22 მარტს დაიწყო. დაყოვნების დროის გაუგებრობის გარეშე შეუძლებელია შუალადის ღალადის დინამიკის წვდომა. შუალადის ღალადის გაუგებრობის შემთხვევაში ადამიანი გზიდან ქვემოთ მდებარე ბოროტ სამყაროში ვარდება. ჩვენ ამ ჭეშმარიტებებს დიაგრამაზე წარმოვაჩენთ წინასწარმეტყველების სულის მკაფიო დადასტურების ქრილში, შემდეგ კი მათ ღვთის სიტყვის საფუძველზე განვარჩევთ. მაგრამ ჯერ უნდა დავინახოთ, რა ერტყა გარს მილერიტულ ისტორიას და რამ წარმოშვა შუალადის ღალადი.

### მილერიტების ისტორია და პირველი ანგელოზის მოსვლა

ვიწყებთ ურია სმითით, წიგნიდან *Thoughts on Daniel and Revelation*, გვერდი 521, რათა წარმოვაჩინოთ მილერიტული ისტორია და შევხებით 1798 წელს. ურია სმითი წერს: „გამოცხადების 10-ე თავის მოვლენათა ქრონოლოგია კიდევ უფრო ნათლად განისაზღვრება იმ ფაქტიდან, რომ ეს ანგელოზი იდენტურია გამოცხადების 14-ე თავის პირველ ანგელოზთან.“ გამოცხადების 10-ე თავში ძლიერი ანგელოზი ჩამოდის ზეციდან, ხელში გახსნილი პატარა წიგნით. ელენ უაიტი გვამცნობს, რომ ეს ძლიერი ანგელოზი არის იესო ქრისტე, ხოლო პატარა წიგნი არის დანიელის წიგნი. მეათე თავის დასასრულს იოანეს ეუბნებიან, რომ შეჭამოს ეს პატარა წიგნი, რომელიც მის ბაგეში ტკბილი იქნება, ხოლო მის მუცელში — მწარე. იოანე წარმოადგენს მილერიტულ ისტორიას, სადაც დანიელის უწყება ტკბილია, მაგრამ მწარე იმედგაცრუებამდე მიჰყავს. გამოცხადების 10-ე თავის ძლიერი ანგელოზი, პიონერთა თანახმად, არის გამოცხადების 14-ე თავის პირველი ანგელოზი — ისინი ერთი და იგივე ანგელოზია.

ხშირად ჩვენ დიდ დროს არ ვუთმობთ გამოცხადებაში მოხსენიებულ ამ ანგელოზებზე კონკრეტულად საუბარს, მაგრამ ასე უნდა ვაკეთებდეთ. გამოცხადების 10-ე თავში აღწერილი ძლიერი ანგელოზი არის აგრეთვე ის ანგელოზი, რომლის შესახებაც უილიამ მილერს სწამდა, რომ შუალადის ღალადის აღსრულებას ახდენდა გამოცხადების 14-ის პირველი ანგელოზის საქმის შესრულებით: „გეშინოდეთ ღვთისა და მიაგეთ მას დიდება, რადგან მოვიდა მისი სამსჯავროს ჟამი.“ მისი სამსჯავროს ჟამი მიუთითებს დანიელ 8:14-ზე. ეს ანგელოზები განსაზღვრავენ აღსრულებული საქმის სხვადასხვა მხარეს.

ურია სმითს რომ დავუბრუნდეთ: „გამოცხადების 10-ე თავის მოვლენათა ქრონოლოგია კიდევ უფრო განისაზღვრება იმ ფაქტით, რომ ეს ანგელოზი იდენტურია გამოცხადების 14-ე თავის პირველ ანგელოზთან.“ იგი განმარტავს, რა აკავშირებს მათ ერთმანეთთან:

ორივეს განსაკუთრებული უწყება აქვს გამოსაცხადებელი, ორივე თავიანთ გამოცხადებას დიდი ხმით წარმოთქვამს, ორივე მსგავს ენას იყენებს შემოქმედისადმი მიმართებით, და ორივე დროს აცხადებს — ერთი იფიცება, რომ დრო აღარ იქნება, ხოლო მეორე აცხადებს, რომ დადგა ღვთის სამსჯავროს ჟამი. გამოცხადების 14:6-ის უწყება განთავსებულია უკანასკნელი დროის დასაწყისის ამ მხარეს.

ურია სმითი აცხადებს, რომ აღსასრულის ჟამი არის 1798 წელი, და გამოცხადების 14-ის უწყება ამის შემდეგ მოდის. იგი წერს: „მაგრამ გამოცხადების 14:6-ის უწყება მოთავსებულია აღსასრულის ჟამის დასაწყისის ამ მხარეს. ეს არის განცხადება იმისა, რომ ღვთის სამსჯავროს ჟამი დადგა, და ამიტომ მისი გამოყენება უკანასკნელ თაობაზე უნდა ვრცელდებოდეს. პავლეს არ უქადაგია, რომ სამსჯავროს ჟამი დადგა. ლუთერს და მის თანამოღვაწეებსაც არ უქადაგიათ ეს. პავლე მსჯელობდა სამომავლო სამსჯავროზე, განუსაზღვრელად მომავალზე, ხოლო ლუთერმა იგი თავისი დროიდან სულ მცირე სამასი წლით გადასწია. უფრო მეტიც, პავლე აფრთხილებს ეკლესიას ყოველგვარი ასეთი ქადაგების წინააღმდეგ, თითქოს ღვთის სამსჯავროს ჟამი უკვე დადგა, ვიდრე არ დადგება განსაზღვრული დრო.“ 2 თესალონიკელთა 2:1-3-ში პავლე ამბობს, რომ ქრისტეს დღე არ დამდგარა, ვიდრე ჯერ განდგომილება არ მოვა და ცოდვის კაცი არ გამოცხადდება. პავლე შემოჰყავს ცოდვის კაცი, პატარა რქა, პაპობა, და გაფრთხილებით ფარავს მისი უზენაესობის მთელ პერიოდს, რომელიც გრძელდებოდა 1260 წელს და დასრულდა 1798 წელს.

1798 წელს ქრისტეს დღის მოახლოებულად გამოცხადების წინააღმდეგ არსებული შეზღუდვა შეწყდა. აღსასრულის ჟამი დაიწყო, და მცირე წიგნს ბეჭედი მოეხსნა. მას შემდეგ, გამოცხადების 14-ე თავის ანგელოზი გამოვიდა. ურია სმიტი ამბობს: „თუ ამის დანახვა გსურთ, 1798 წლიდან პირველი ანგელოზის უწყება გავიდა. 1798 წელს გამოცხადების 14-ე თავის პირველი ანგელოზი ისტორიაში შემოდის“ — ეს არის პიონერთა გაგება. „მას შემდეგ, გამოცხადების 14-ე თავის ანგელოზმა გამოაცხადა, რომ დადგა ღვთის სამსჯავროს ჟამი, ხოლო მეათე თავის ანგელოზმა თავისი ადგილი დაიკავა ზღვასა და ხმელეთზე, და იფიცა, რომ დრო აღარ იქნებოდა. მათი იგივეობა უეჭველია. ყოველი არგუმენტი, რომელიც ერთის ადგილსამყოფელს განსაზღვრავს, ძალაშია მეორისთვისაც. ახლანდელი თაობა ამ ორი წინასწარმეტყველების აღსრულებას ხედავს. ადვენტის ქადაგებაში, განსაკუთრებით 1840-დან 1844 წლამდე, დაიწყო მათი სრული და დაწვრილებითი აღსრულება.“

სმითი 1840 და 1844 წლებს აღნიშნავს გამოცხადების 14-ის პირველი ანგელოზის 1798 წელს მოსვლასთან მიმართებით, თუმცა იგი ასევე პირველ ანგელოზს 1840 წელსაც აღნიშნავს, როდესაც უწყება ძალით ივსება. ადვენტის ქადაგებაში, განსაკუთრებით 1840-დან 1844 წლამდე, დაიწყო მათი სრული აღსრულება. ანგელოზის მდგომარეობა — ერთი ფეხით ზღვაზე და ერთით ხმელეთზე — აღნიშნავს მისი ქადაგების ფართო მასშტაბს. უწყება გადაკვეთდა ოკეანეს და სხვადასხვა ერამდე გავრცელდებოდა, და ადვენტის უწყებამ მართლაც მიაღწია მსოფლიოს ყოველ მისიონერულ სადგურს. 1840 წლიდან პირველი ანგელოზის უწყება, ელენ უაიტის თანახმად, მსოფლიოს ყოველ მისიონერულ სადგურზე იქნა მიტანილი. ეს აღსრულდა მაშინ, როდესაც ბიბლიური

წინასწარმეტყველების წელი-დღის პრინციპი დადასტურდა ოსმალეთის იმპერიის დაცემით. ამ ეტაპზე ჩვენ არ განვიხილავთ დეტალებს, არამედ ვამზადებთ საფუძველს მილერიტულ ისტორიასა და შუაღამის ლაღადის დინამიკასთვის.

### მთავარი ისტორიული მოვლენები: 1833 წელი და ვარსკვლავთა ცვენა

1833 წელს მოხდა ვარსკვლავთა ცვენა. ელენ უაიტი „დიდ ბრძოლაში“, 333-ე გვერდზე, აღნიშნავს: „1833 წელს, ორი წლის შემდეგ მას შემდეგ, რაც მილერმა საჯაროდ დაიწყო ქრისტეს მალე მოსვლის მტკიცებულებათა წარდგენა, გამოჩნდა უკანასკნელი იმ ნიშნები შორის, რომლებიც მაცხოვარმა აღთქვა როგორც მისი მეორე მოსვლის ნიშნები. იესომ თქვა: „ვარსკვლავნი ჩამოცვივდებიან ციდან.“ მათე 24:29. ხოლო იოანემ გამოცხადებაში განაცხადა, როდესაც ხილვაში ჰვრეტდა იმ მოვლენებს, რომელთაც ღვთის დღის მაუწყებლად უნდა ეუწყებინათ: „და ვარსკვლავნი ცისანი ჩამოცვივდნენ ქვეყანასა ზედა, ვითარცა ლეღვის ხე დასცვივნის მოუმწიფებელ ლეღვსა თვისსა, რაჟამს იგი დიდი ქარისაგან შეირყევა.“ გამოცხადება 6:13. ამ წინასწარმეტყველებამ თვალსაჩინო და შთამბეჭდავი აღსრულება მიიღო 1833 წლის 13 ნოემბრის დიდ მეტეორულ წვიმაში.“

უილიამ მილერის მოწმობა მოგვითხრობს:

„1833 წლის ზაფხულში, შაბათს, საუზმის შემდეგ, ჩემს სამუშაო მაგიდასთან დავეჯექი, რათა ერთ საკითხს ჩავღრმავებოდი; და როცა წამოვდექი, რომ სამუშაოდ გავსულიყავი, ჩემზე უწინდელზე ძლიერად დამაწვა სიტყვები: „წადი და ეს ქვეყნიერებას აუწყე.“ ეს შთაბეჭდილება იმდენად მოულოდნელი იყო და ისეთი ძალით მოვიდა, რომ ისევ ჩემს სკამში ჩავეშვი და ვთქვი: „ვერ წავალ, უფალო.“ „რატომ არა?“ — თითქოს პასუხად ჩამესმა; და მაშინ ყველა ჩემი გამართლება აღმიდგა წინ — ჩემი უუნარობა; მაგრამ ჩემი სულისკვეთების ტანჯვა იმდენად დიდი გახდა, რომ ღმერთთან სახეიმო აღთქმა დავდე: თუ იგი გზას გამიხსნიდა, წავიდოდი და ჩემს მოვალეობას ქვეყნიერების წინაშე აღვასრულებდი. „რას გულისხმობ გზის გახსნაში?“ — თითქოს ესეც მომესმა. მე კი ვთქვი: თუ სადმე საჯაროდ სალაპარაკოდ მიმიწვევენ, წავალ და ვეტყვი მათ, რას ვპოულობ ბიბლიაში უფლის მოსვლის შესახებ. მყისვე მთელი ჩემი ტვირთი მოიხსნა. და მიხაროდა, რომ, ალბათ, ასე არ მომიწევდნენ მოწოდებას, რადგან ასეთი მიწვევა არასოდეს მქონია; ჩემი განსაცდელები არავისათვის იყო ცნობილი, და არც ის მოლოდინი მქონდა დიდი, რომ რომელიმე სამოქმედო ველზე დამიძახებდნენ. დაახლოებით ნახევარი საათის შემდეგ, ჯერ კიდევ სანამ ოთახს დავტოვებდი, დრეზდენელი ბატონი გილფორდის ვაჟი, რომელიც ჩემი საცხოვრებელიდან დაახლოებით თექვსმეტი მილის დაშორებით ცხოვრობდა, შემოვიდა და მითხრა, რომ მამამისს ჩემთვის მოეკითხა და სურდა, მასთან შინ წავყოლოდი, რადგან ვიფიქრე, ალბათ, რაიმე საქმეზე სურდა ჩემი ნახვა. ვკითხე, რა სურდათ. მან მიპასუხა, რომ მეორე დღეს მათ ეკლესიაში ქადაგება არ იქნებოდა და მამამისს უნდოდა, მე მივსულიყავი და ხალხთან მელაპარაკა უფლის მოსვლის საკითხზე. მაშინვე საკუთარ თავზე განვრისხდი იმ აღთქმის გამო, რომელიც დავდე. იმ წამსვე ავჯანყდი უფლის წინააღმდეგ და გადავწყვიტე, არ წავსულიყავი. ყმაწვილი ისე დავტოვე, რომ პასუხი არ გამიცია, და დიდ შეჭირვებაში ახლომდებარე ტყისკენ

გავედი. იქ დაახლოებით ერთი საათის განმავლობაში ვერკინებოდი უფალს, ვცდილობდი, იმ აღთქმისაგან გავთავისუფლებულიყავი, რომელიც მის წინაშე მქონდა დადებული, მაგრამ ვერავითარ შვებას ვერ ვპოვებდი. ჩემს სინდისზე დამბეჭდავად იდო სიტყვები: „ნუთუ ღმერთთან აღთქმას დებ და ასე მალე არღვევ მას?“ და ამის ჩადენის უკიდურესმა ცოდვილობამ მთლიანად დამთრგუნა. ბოლოს დავემორჩილე და უფალს აღვუთქვი, რომ თუ იგი გამამაგრებდა, წავიდოდი, მასზე მინდობილი, რათა მადლი და უნარი მოეცა ყველაფრის აღსასრულებლად, რასაც კი ჩემგან მოითხოვდა. სახლში დავბრუნდი და ყმაწვილი კვლავაც მოლოდინში დამხვდა. იგი სადილის შემდეგამდე დარჩა, და მე მასთან ერთად დრეზდენში დავბრუნდი.“

აი, ასე დაიწყო მილერმა 1833 წლის ზაფხულში ამ უწყების საჯაროდ წარდგენა. 1833 წლის დეკემბერში ვარსკვლავთა ცვენამ მის უწყებას სერიოზულობა შემატა.

### 1840: წინასწარმეტყველების აღსრულება და ოსმალეთის იმპერია

1840 წელს ელენ უაიტი აღნიშნავს წინასწარმეტყველების ერთ გამორჩეულ აღსრულებას. ეს მონაკვეთი წინასწარმეტყველების სულში ხშირად სადავოდ ითვლება; ზოგი ამტკიცებს, რომ იგი ურია სმიტმა ჩასვა წიგნში „დიდი ბრძოლა“, მაგრამ ეს არგუმენტები საფუძველს მოკლებულია. იგი საუბრობს წინასწარმეტყველური აღსრულებების იმ მიმდევრობაზე, რომელმაც 1840 წლამდე მოიყვანა, მათ შორის ვარსკვლავთა ცვენასა და ბნელ დღეს. იგი წერს: „1840 წელს წინასწარმეტყველების კიდევ ერთმა გამორჩეულმა აღსრულებამ ფართო ინტერესი გამოიწვია.“

იგი მიუთითებს ბიბლიურ წინასწარმეტყველებაზე და არა უბრალოდ იოსია ლიჩის მიერ გამოთქმულ ადამიანურ წინასწარმეტყველებაზე.

„ორი წლით ადრე მეორე მოსვლის მქადაგებელთა შორის ერთ-ერთმა წამყვანმა მსახურმა, იოსია ლიჩმა, გამოაქვეყნა გამოცხადების 9-ე თავის განმარტება, რომელშიც ოსმალეთის იმპერიის დაცემა იწინასწარმეტყველა. მისი გამოთვლების თანახმად, ეს ძალა უნდა დამხობილიყო 1840 წლის 11 აგვისტოს. დანიშნულ დროს თურქეთმა, თავისი ელჩების მეშვეობით, მიიღო ევროპის მოკავშირე державების მფარველობა და ამგვარად ქრისტიანული ერების კონტროლის ქვეშ მოექცა. ამ მოვლენამ წინასწარმეტყველება ზუსტად აღასრულა. როდესაც ეს ცნობილი გახდა, მრავალნი დარწმუნდნენ მილერისა და მისი თანამოაზრეების მიერ მიღებული წინასწარმეტყველური განმარტების პრინციპების სისწორეში, და ადვენტურ მოძრაობას საოცარი ბიძგი მიეცა. სწავლული და მაღალი მდგომარეობის მქონე კაცები მილერს შეუერთდნენ მისი შეხედულებების ქადაგებასა და გამოქვეყნებაში, და 1840 წლიდან 1844 წლამდე ეს საქმე სწრაფად გავრცელდა.“

ურიაჰ სმიტმა გვითხრა, რომ გამოცხადების 14-ის პირველი ანგელოზი 1798 წელს მოვიდა, მაგრამ იგი იგივე ანგელოზია, რაც გამოცხადების 10-ის ანგელოზი. გამოცხადების 10-ში იოანეს ეუბნებიან, რომ ანგელოზის ხელიდან აიღოს პატარა წიგნი და შეჭამოს იგი, და იგი მის პირში ტკბილი გახდება. მილერიტული უწყება 1840 წლის 11 აგვისტოს ტკბილი გახდა, მას შემდეგ, რაც მათ ორი წლის განმავლობაში ბიბლიური

წინასწარმეტყველების „წელიწადი-დღის“ პრინციპზე დაყრდნობით ოსმალეთის იმპერიის დაცემა იწინასწარმეტყველეს. როდესაც ეს მოვლენა ზუსტად აღსრულდა, უწყება, რომელსაც ისინი ქადაგებდნენ, მათ პირში ტკბილი გახდა.

1840 წლის 11 აგვისტოს ეს უწყება მათ პირში ტკბილი გახდა. იოანეს ეუბნებიან, აიღოს ჩამოსული ანგელოზის ხელიდან პატარა წიგნი. ანგელოზი ჩამოდის 1840 წლის 11 აგვისტოს, და გამოცხადების 10-ის ეს ანგელოზი იგივეა, რაც გამოცხადების 14-ის პირველი ანგელოზი. გამოცხადების 14-ის ანგელოზი 1798 წელს, აღსასრულის ჟამს, მოდის, მაგრამ მისი უწყება ძალმოსილებით იმოსება 1840 წელს. ელენ უაიტი ამბობს, რომ როდესაც ეს მოვლენა ცნობილი გახდა, მრავალნი დარწმუნდნენ მილერისა და მისი თანამოაზრეების მიერ მიღებული წინასწარმეტყველური განმარტების პრინციპების სისწორეში. 1930-იანი წლებიდან, დასაწყისი 1919 წლიდან, მაგრამ განსაკუთრებით 1930-იან წლებში, ადვენტიზმმა უარყო მილერისა და მისი თანამოაზრეების მიერ მიღებული წინასწარმეტყველური განმარტების წესები — ეს წესები კი იყო ბიბლიის შესწავლის proof text მეთოდი.

### 1843 წლის დიაგრამა და დაყოვნების ჟამი

ისტორიაში შემდეგი გზანიშნულია 1843 წლის სქემა, რომელიც მომზადდა 1842 წლის მაისში. ელენ უაიტი ამბობს: „მე ვიხილე, რომ 1843 წლის სქემა უფლის ხელით იყო წარმართული და რომ იგი არ უნდა შეცვლილიყო; რომ რიცხვები ისეთი იყო, როგორადაც მას სურდა, და რომ მისი ხელი ფარავდა და მალავდა შეცდომას ზოგიერთ რიცხვში, რათა ვერავის დაენახა იგი, ვიდრე მისი ხელი არ მოეხსნებოდა.“ ეს სქემა არის წინასწარმეტყველური გზანიშნული, მომზადებული 1842 წლის მაისში. 1842 წლის ივნისში პროტესტანტულმა ეკლესიებმა თავიანთი კარები დახურვა დაიწყეს და მეორე ანგელოზი მოვიდა.

„მოწმობებიდან“, პირველი ტომი, გვერდი 21: „1842 წლის ივნისში ბატონმა მილერმა თავისი ლექციების მეორე კურსი ჩაატარა კასკო-სტრიტის ეკლესიაში, პორტლენდში, მეინის შტატში. მცირე გამონაკლისების გარდა, სხვადასხვა დენომინაციებმა თავიანთი ეკლესიების კარები ბატონ მილერის წინაშე დახურეს.“ ელენ უაიტი გვამცნობს, რომ მეშვიდე დღის ადვენტისტმა ქრისტიანებმა უნდა ვისწავლოთ მიზეზიდან შედეგამდე მსჯელობა. მიზეზი, რომელმაც პროტესტანტული ეკლესიები თავიანთი კარების დახურვამდე მიიყვანა, იყო ამ სქემის შემოღება. როდესაც სქემა მაისში იქნა შემოღებული, პროტესტანტულმა ეკლესიებმა დაასკვნეს, რომ მილერიტები შეცდომაში შესული ფანატიკოსები იყვნენ.

პირველი იმედგაცრუება შემდეგია. წიგნიდან „დიადი ბრძოლა“, გვერდი 393:

უკვე 1842 წელს ამ წინასწარმეტყველებაში მიცემულმა მითითებამ — დაეწერა ხილვა და გარკვევით გამოსახულიყო იგი დაფებზე, რათა წამკითხველს ერზინა — ჩარლზ ფიჩს შთააგონა წინასწარმეტყველური სქემის მომზადება დანიელისა და გამოცხადების ხილვათა საილუსტრაციოდ. ჩარლზ ფიჩი, რომელიც 1844 წლის 22 ოქტომბრის დიდი იმედგაცრუების წინ ცოტა ხნით ადრე გარდაიცვალა, უფალმა გამოიყენა ამ ისტორიაში. მან მოამზადა ეს სქემა, რომელიც 1842 წლის მაისში

გამოიცა.

ამ სქემის გამოქვეყნება მიჩნეული იქნა აბაკუმის ბრძანების აღსრულებად. თუმცა არავის შეუშინებია ხილვის აღსრულებაში არსებული მოჩვენებითი დაყოვნება. იმავე წინასწარმეტყველებაში წარმოდგენილია დაყოვნების დროც. იმედგაცრუების შემდეგ ეს წმინდა წერილი მნიშვნელოვნად გამოჩნდა: „რადგან ხილვა ჯერ კიდევ დადგენილ ჟამს ეკუთვნის, ხოლო ბოლოს აღაპარაკდება და არ იცრუებს; თუნდაც დაყოვნდეს, ელოდე მას, რადგან უეჭველად მოვა, არ დაყოვნდება. მართალი რწმენით იცოცხლებს.“

დაყოვნების დრო არის პირველი იმედგაცრუება, რომელიც დგება 1844 წლის 22 მარტს. მილერიტები ბიბლიური დროაღრიცხვის გამოყენებით 1843 წელს მსოფლიოს აღსასრულს წინასწარმეტყველებდნენ. როდესაც უფალი იმ დრომდე არ მოსულა, 1844 წლის 22 მარტს დადგა პირველი იმედგაცრუება. ეს არის დაყოვნების დრო.

ეს არის დაყოვნების დრო ათი ქალწულის იგავში, აბაკუმის 2-ში და დანიელის 12-ში. დანიელის 12:11 ამბობს: „და იმ დროიდან, როცა ყოველდღიური მსხვერპლი მოიხსნება...“ პიონერებს ესმოდათ, რომ წარმართობა დათრგუნულ იქნა 508 წელს, როდესაც კლოვისმა ვესტგოთები დაამარცხა. იმ დროიდან, როცა წარმართობა მოიხსნება და პაპობა დამყარდება (ოცდაათი წლის შემდეგ, 538 წელს), იქნება 1290 დღე. მომდევნო მუხლი ამბობს: „ნეტარია ის, ვინც მოითმენს და მიაღწევს ათას სამას ოცდათხუთმეტ დღეს.“ 508-ს დამატებული 1335 უდრის 1843-ს. „ნეტარია ის, ვინც 1843 წლამდე მიაღწევს.“ 1335 აღნიშნავს დაყოვნების დროს და ამბობს: „ნეტარია ის, ვინც მოითმენს და მიაღწევს 1843 წელს.“ თუ თქვენ, ელენ უაითის მსგავსად, იცავთ პიონერთა გაგებას „ყოველდღიურის“ შესახებ, ეს ნათელია.

ამის შემდგომი განმარტებისთვის, ესაია 30:18 ამბობს: „ამიტომ დაელოდება უფალი.“ აქ უფალი არის სასიძო ათი ქალწულის იგავში, და იგი აყოვნებს. „ამიტომ აყოვნებს სასიძო, რათა წყალობა გიყოთ თქვენ; ამიტომ ამაღლება იგი, რათა შეგიწყალოთ თქვენ, რადგან უფალი სამართლის ღმერთია. ნეტარნი არიან ყველანი, ვინც მას ელის.“ ეს შეესაბამება დანიელ 12:12-ს: „ნეტარია იგი, ვინც ელის და მიაღწევს 1335-ს.“ სასიძო აყოვნებს 1844 წლის 22 მარტს. კურთხევაა დაკავშირებული პირველ იმედგაცრუებამდე მისვლასა და შემდეგ ლოდინთან. როცა აქ მოხვდებით, უნდა დაელოდოთ. რას ელოდებით? აბაკუმი 2:3 ამბობს: „რადგან ხილვა ჯერ კიდევ დანიშნული დროისთვის არის, მაგრამ დასასრულს იგი ილაპარაკებს და არ იცრუებს; თუმცა აყოვნებდეს, დაელოდე მას.“ 1335-მდე მისვლის კურთხევა არის კურთხევა ამ ისტორიამდე მისვლისა, სადაც უფალი შეასრულებს შუაღამის ძახილს.

ყველას არ მიეცემა უფლება, მონაწილეობა მიიღოს შუაღამის შეძახილში. ზოგიერთი ადამიანი მილერიტებთან ერთად მიემგზავრებოდა არა იესო ქრისტესთან საკუთარი პირადი გამოცდილების ან ღვთის სიტყვის პირადი შესწავლის გამო, არამედ შიშის გამო. ვიდრე შუაღამის შეძახილი მოვა, უფალი ამ მძეხვს მოძრაობისგან განაშორებს. პირველი იმედგაცრუება არის იმ პროცესის ნაწილი, რომელიც შუაღამის შეძახილისთვის ამზადებს. ელენ უაითის თანახმად, თუ ეს არ გვესმის, ქვევით მდებარე ბოროტი სამყაროსკენ მიმავალი გზიდან გადავვარდებით.

## მეორე ანგელოზის უწყების ძალმოსილება

ადრეული ნაწერებიდან, გვ. 238: „მეორე ანგელოზის უწყების დასასრულის მოახლოებისას, ვიხილე ზეციდან დიდი ნათელი, რომელიც ღვთის ხალხს ეფინებოდა. ამ ნათლის სხივები მზესავით კაშკაშა ჩანდა, და გავიგონე ანგელოზთა ხმები, რომლებიც ღაღადებდნენ: „აჰა, სიძე მოდის.““ ეს იყო შუალამის ღაღადი, რომელსაც უნდა მიენიჭებინა ძალა მეორე ანგელოზის უწყებისთვის. პიონერებს ესმოდათ, რომ პირველი ანგელოზის უწყება მოვიდა 1798 წელს, მაგრამ ძალით აღიჭურვა ოსმალეთის იმპერიის დაცემის შედეგად 1840 წელს. ყოველი უწყება მოდის ისტორიის გარკვეულ მომენტში და ამის შემდეგ ძალით იმოსება. მეორე ანგელოზის უწყება მოდის 1844 წლის 22 მარტს, როდესაც პროტესტანტულმა ეკლესიებმა მილერიტული უწყების წინააღმდეგ თავიანთი კარები დახურეს. შუალამის ღაღადი ძალას ანიჭებს მეორე ანგელოზის უწყებას. მესამე ანგელოზის უწყება მოდის 1844 წლის 22 ოქტომბერს და ძალით იმოსება, როდესაც მას უერთდება გამოცხადების 18-ის ძლიერი ანგელოზი. ყოველი უწყება ისტორიაში მოდის და ამის შემდეგ ძალით იმოსება. ამის გაგება მნიშვნელოვანია.

შუალამის ძახილმა ძალა მიანიჭა მეორე ანგელოზის უწყებას. ზეციდან ანგელოზები იქნენ მოვლინებულნი, რათა გაეღვიმებინათ გულდაწყვეტილი წმიდანები და მოემზადებინათ ისინი მათ წინაშე მდგომი დიდი საქმისათვის. ყველაზე ნიჭიერი ადამიანები ამ უწყების მიმღებთაგან პირველნი არ ყოფილან. უილიამ მილერი ამ უწყების პირველი მიმღები არ ყოფილა; პირიქით, იგი უკანასკნელი იყო, ვინც იგი მიიღო. იგი იყო ამ უწყების გაგებაში ყველაზე ნიჭიერი, ხოლო სამუელ სნოუ პირველი იყო. ისინი, ვინც უწინ საქმეში წინამძღოლობდნენ, უკანასკნელნი იყვნენ, ვინც ეს უწყება მიიღეს და ძახილის გაძლიერებას შეუერთდნენ. ისტორიულად, შუალამის ძახილის უწყების მიმღებთა შორის უკანასკნელი პირი უილიამ მილერი იყო.

„დიადი ბრძოლის“ 376-დან:

შუალამის შეძახილის გაძლიერების დროს დაახლოებით 50,000-მა დატოვა ეკლესიები. რადგან მილერის საქმიანობა მიდრეკილი იყო ეკლესიების განმტკიცებისკენ, მას თავდაპირველად კეთილგანწყობით ეპყრობოდნენ; მაგრამ როცა მსახურებმა და რელიგიურმა წინამძღოლებმა ადვენტის მოძღვრების წინააღმდეგ გადაწყვეტილება მიიღეს და ამ საკითხზე ყოველგვარი მღელვარების ჩახშობა მოისურვეს, მათ მას ამბიონიდან დაუპირისპირდნენ და თავიანთ წევრებს აუკრძალეს მეორე მოსვლის შესახებ ქადაგებებზე დასწრების ან თუნდაც თავიანთი იმედის შესახებ საუბრის უფლება საზოგადო შეკრებებზე.

ადვენტისტური ეკლესიის დღევანდელი ხელმძღვანელები, რომლებიც კრძალავენ ამ უწყების სწავლებას ეკლესიაში და თვით კერძო სახლებშიც კი, აქ მილერიტულ მოძრაობაში არიან წინასწარ გამოსახულნი.

მორწმუნენი აღმოჩნდნენ დიდ განსაცდელსა და საგონებელ მდგომარეობაში. მათ უყვარდათ თავიანთი ეკლესიები და გულმოდრეკელნი იყვნენ მათგან განშორებისადმი, მაგრამ როცა ხედავდნენ, რომ ღვთის სიტყვის მოწმობა

ითრგუნებოდა და წინასწარმეტყველებათა გამოკვლევის მათი უფლება უარიყოფოდა, იგრძნეს, რომ ღვთისადმი ერთგულება უკრძალავდა მათ დამორჩილებას. ისინი, ვინც ღვთის სიტყვის მოწმობის აღკვეთას ცდილობდნენ, ვერ ჩაითვლებოდნენ ქრისტეს ეკლესიის შემადგენელ ნაწილად. ამიტომაც, მათ თავიანთ ყოფილ კავშირთან განშორება გამართლებულად მიიჩნიეს. 1844 წლის ზაფხულში, დაახლოებით 50,000 ადამიანი გამოეყო ეკლესიებს.

## მილერის გაგება და ჭეშმარიტი შუაღამის ძახილი

უხუცეს დამსტეგტის წიგნიდან, \*Foundation of Seventh-day Adventist Message and Mission\*, მილერს სწამდა, რომ დანიელის 8:14-ისა და გამოცხადების 14-ის პირველი ანგელოზის გამოცხადება იყო შუაღამის ძახილი — „აჰა, სიძე მოდის.“ მას სჯეროდა, რომ ეს უწყება ქრისტეს მეორედ მოსვლას მიუთითებდა. მილერი ფიქრობდა, რომ მთელი ისტორია იყო შუაღამის ძახილი, მაგრამ ელენ უაიტი აცხადებს, რომ შუაღამის ძახილი აღსრულდა ერთ განსაზღვრულ მომენტში. სამუელ სნოუმ თავის წარდგენას უწოდა „ჭეშმარიტი შუაღამის ძახილი“, რათა განესხვავებინა იგი მილერიტული მოძღვრებისაგან, რომლის მიხედვითაც შუაღამის ძახილი იყო ზოგადი უწყება.

ყველაზე სულიერებმა პირველებმა მიიღეს ეს უწყება, ხოლო ისინი, ვინც ადრე საქმეში ხელმძღვანელობდნენ, უკანასკნელნი იყვნენ მის მისაღებად და ღალატის გაძლიერებაში დასახმარებლად. უილიამ მილერი, რომელიც 1833 წლიდან მოყოლებული ამ საქმეს ხელმძღვანელობდა, იბრძოდა შუაღამის ღალატის უწყებასთან, როდესაც იგი 1844 წლის აგვისტოში მოვიდა. იგი არ იყო დარწმუნებული ეკლესიებისგან გამოყოფის საკითხში და მრავალი წლის განმავლობაში შუაღამის ღალატის შესახებ სხვა გაგებას ასწავლიდა.

უილიამ მილერმა დაწერა:

„მე არასოდეს ვყოფილვარ დარწმუნებული უფლის გამოჩენის რომელიმე კონკრეტულ დღეში, ვინაიდან მჯეროდა, რომ ვერავინ იცოდა დღე და საათი. ჩემს ყველა გამოქვეყნებულ ლექციაში, როგორც ეს სათაურის გვერდზე ჩანს, მითითებული იყო დაახლოებით 1843 წელი. ჩემს ყველა ზეპირ ლექციაში მე უცვლელად ვეუბნებოდი მსმენელებს, რომ ეს პერიოდები 1843 წელს დასრულდებოდა, თუ ჩემს გამოთვლაში შეცდომა არ იყო, მაგრამ ვერ ვიტყვოდი, რომ აღსასრული შეიძლება იმ დრომდეც არ დამდგარიყო, და რომ მათ განუწყვეტლივ მზადყოფნაში უნდა ეცხოვრათ. 1842 წელს ზოგიერთმა ძმამ მეტად კატეგორიულად ქადაგა ზუსტი წელი და მე მაკიცხავდნენ იმის გამო, რომ „თუ“ ჩავუბრუნებ.“

1842 წლის მაისში გამოიცა 1843 წლის ცხრილი, და ძმებმა მილერს უთხრეს, თავისი წარმოდგენიდან ამოეღო „თუ“.

მილერმა განაცხადა: „საზოგადოებრივ პრესაშიც უკვე გამოქვეყნებული იყო, რომ მე უფლის მოსვლისთვის განსაზღვრული დღე — ოცდასამი აპრილი — დავადგინე. ამიტომ იმავე წლის დეკემბერში, რაკი ჩემს გამოთვლაში ვერავითარ შეცდომას ვერ ვხედავდი, გამოვაქვეყნე ჩემი რწმენა, რომ 1843 წლის 21 მარტსა და 1844 წლის 21 მარტს

შორის რომელიღაც დროს უფალი მოვიდოდა.“ მილერს უკვე გაკეთებული ჰქონდა დასკვნა მეშვიდე თვის მეათე დღის შესახებ, და დიდი ხნით ადრე, ვიდრე სამუელ სნოუ ამ დასკვნას შუალამის ძახილის საქადაგებლად გამოიყენებდა, მილერს ამის შესახებ უკვე ჰქონდა დაწერილი. სწორედ მილერი იყო ის, ვისაც უფალმა გამოიყენა იმ ლოგიკის შესაკრებად, რომლითაც სამუელ სნოუმ 1844 წლის 22 ოქტომბერი განსაზღვრა.

მილერმა დაწერა: „1843 წლის განმავლობაში, ყველაზე მძაფრი დაგმობები დამაყარეს მე და ჩემთან დაკავშირებულებს პრესამ და ზოგიერთმა საეკლესიო კათედრამ. ჩვენს მოტივებს თავს ესხმოდნენ, ჩვენს პრინციპებს ამახინჯებდნენ, ჩვენს ხასიათს ცილს სწამებდნენ.“ დრო გავიდა, და 1844 წლის 21 მარტამაც ისე ჩაიარა, რომ უფალი არ გამოჩენილა. იმედგაცრუება დიდი იყო, და მრავალმა აღარ იარა მათთან ერთად. ამ დრომდე, 1840 წლიდან, მილერიტა სავარაუდო რიცხვი 200,000-ს შეადგენდა, მაგრამ ამ დროისათვის მხოლოდ 50,000 იყო დარჩენილი.

მილერმა განაგრძო: „მანამდე, 1843 წლის შემოდგომაზე, ზოგმა ჩემმა ძმამ დაიწყო ეკლესიებისთვის ბაბილონის წოდება და იმის მტკიცება, რომ ადვენტისტთა მოვალეობა იყო მათგან გამოსვლა. ამან ძლიერ დამამწუხრა. ამის შედეგი არა მხოლოდ მეტად ცუდი იყო, არამედ ამას ღვთის სიტყვის დამახინჯებად, წმიდა წერილის ძალდატანებით გადაქცევადაც მივიჩნევდი.“ მილერს მეორე ანგელოზის უწყებასთან ბრძოლა ჰქონდა, რაც მას უფრო მეტად უძნელებდა ჭეშმარიტი შუალამის ღალატის უწყების მიღებას. ეს პრაქტიკა გავრცელდა, და ეკლესიებმა მათ წინაშე კარები დახურეს, რამაც მტრობა წარმოშვა და ადვენტისტთა უმრავლესობა თავ-თავიანთ ეკლესიებს ჩამოაშორა.

მის მიერ საჯაროდ გამოცხადებული დროის გასვლის შემდეგ, მილერმა აღიარა თავისი იმედგაცრუება ზუსტი პერიოდის შესახებ, მაგრამ შეინარჩუნა თავისი რწმენა. მან განაგრძო თავისი შრომა დასავლეთში 1844 წლის ზაფხულის განმავლობაში, ვიდრე მეშვიდე თვის მოძრაობა დაიწყებოდა. ამ მოძრაობაში მას არანაირი მონაწილეობა არ მიუღია, გარდა თვრამეტი თვით ადრე დაწერილი წერილისა, რომელიც მოსეს რჯულის წეს-ჩვეულებათა დაცვას იმ თვეზე მიუთითებლად განიხილავდა. იგი არ მოელოდა, რომ ამ საკითხებს ასეთი გამოყენება მიეცემოდა ან რომ ამგვარი მტკიცებულების რწმენა ხსნის გამოცდად იქცეოდა. მას ამ მოძრაობასთან არანაირი თანაზიარება არ ჰქონია 1844 წლის 22 ოქტომბრამდე ორი ან სამი კვირით ადრე. 1844 წლის 6 ოქტომბერს ჰაიმსისადმი მიწერილ წერილში მილერი წერდა: „მე ვხედავ დიდებას მეშვიდე თვეში, რომელსაც უწინ არასოდეს ვხედავდი... ახლა, კურთხეულ იყოს უფლის სახელი, მე ვხედავ მშვენიერებას, ჰარმონიას, შეთანხმებულობას წმინდა წერილებში, რისთვისაც დიდხანს ვლოცულობდი, მაგრამ დღემდე ვერ ვხედავდი. მადლობდეს უფალს, ჩემო სულო. ძმა სნოუ, ძმა სტორსი და სხვებიც, კურთხეულ იყვნენ იმისათვის, რომ ჩემი თვალები განახილეს. თითქმის შინ ვარ. დიდება, დიდება, დიდება, დიდება.“

ამის შემდეგ მილერმა „შუალამის ძახილი“ ხელახლა გადააზრა და მას ფანატიზმი უწოდა. დამსტეგტი აღნიშნავს, რომ სნოუმ „შუალამის ძახილის“ უწყების ძირითადი

მონახაზი მილერის უფრო ადრინდელი ნაშრომიდან მიიღო.

სწორედ გამოთვლებმა, რომელიც 1844 წლის მარტში გამოქვეყნდა, მცირე ყურადღება მიიპყრო 1844 წლის 12–17 აგვისტოს ექსეტერის ბანაკობრივ შეკრებამდე. იქ ქრისტეს დაბრუნებისთვის მისმა ზუსტმა თარიღმა მრავალი მილერიტი აღძრა და მათი მისიონერული საქმიანობა უმაღლეს მწვერვალამდე მიიყვანა. მათი პასუხი ცნობილი გახდა, როგორც მეშვიდე თვის მოძრაობა. მიუხედავად იმისა, რომ მილერიტთა ხელმძღვანელები თავდაპირველად სკეპტიკურად იყვნენ განწყობილნი, მოსალოდნელ მოვლენამდე რამდენიმე კვირით ადრე ისინი ამ მოძრაობას შეუერთდნენ და სწორედ შეხედულებების დაბეჭდვისა და მხარდაჭერის ნება დართეს.

### შუალამის ძახილი და მისი შემდგომი შედეგები

ელენ უაითის პირველი ხილვა აჩვენებს ღვთის ხალხს ზეცისკენ მიმავალ გზაზე, მათ უკან კი ნათელი ჩანს, რომელსაც „შუალამის ძახილი“ ეწოდება. სამუელ სწორედ მიერ წარმოდგენილი უწყება გასაგები უნდა იყოს. 1842 წლის მაისში დაიბეჭდა 300 დიაგრამა 300 მქადაგებლისთვის. 1844 წლის 22 მარტისთვის, პირველი იმედგაცრუების შემდეგ, დიაგრამა გვერდზე იქნა გადადებული და მრავალმა მოძრაობა დატოვა. ისინი, ვინც დარჩნენ, უნდა დალოდებოდნენ. ექსეტერის ბანაკ-შეკრებაზე სწორედ აჩვენა, რომ უფალი მოვიდოდა 1844 წლის 22 ოქტომბერს, გამოსყიდვის დღეს. ამან უბიძგა მათ, ეუწყებინათ ეს უწყება.

ჯოზეფ ბეიტსმა მოგვითხრო, რომ ექსეტერის ბანაკის შეკრების შემდეგ, როდესაც იგი მატარებლის ვაგონებში გადიოდა, მოესმა ხმები, რომლებიც იმეორებდნენ: „აჰა, სიძე მოდის!“ ეს მოძრაობა ორ თვეში მოედო მთელ შეერთებულ შტატებს და 1844 წლის 22 ოქტომბერს დიდ იმედგაცრუებამდე მიიყვანა.

დამსტიგტი შენიშნავს ადვენტისტთა ლოუ-ჰემპტონის კონფერენციის შესახებ, 1844 წლის 28–29 დეკემბერს, რომელშიც ჰაიმსი და მილერი მონაწილეობდნენ. ჰაიმსი მოუწოდებდა წმიდათა ნუგეშისცემას, ქრისტიანული სამყაროს გამოფხიზლებას და ცოდვილთათვის ხსნის გამოცხადებას. რამდენიმე კვირის შემდეგ ადვენტისტური პრესა კვლავ ამოქმედდა, და ჰაიმსმა განაცხადა, რომ ხსნის კარი ღია იყო. მილერმა თანდათან უარი თქვა „დახურული კარის“ უკიდურეს გაგებაზე და დაუბრუნდა „შუალამის ძახილის“ შესახებ თავის პირვანდელ შეხედულებას. იმავე თვეში ელენ უაიტს ჰქონდა თავისი პირველი ხილვა, რომელმაც აჩვენა, რომ ისინი, ვინც უარყოფენ „შუალამის ძახილს“, გზიდან ვარდებიან. ეს ხილვა იმდენადვე უილიამ მილერისთვის იყო, რამდენადაც ნებისმიერი სხვა ადამიანისთვის.

### უილიამ მილერის საბოლოო გამოცდა და მემკვიდრეობა

ადრეული ნაწერებიდან, გვ. 257:

შემდეგ ჩემი ყურადღება უილიამ მილერზე იქნა მიპყრობილი. იგი შემრწუნებული ჩანდა და თავისი ხალხის გამო ზრუნვითა და მწუხარებით იყო დამძიმებული. ის საზოგადოება, რომელიც 1844 წელს ერთიანი და სიყვარულით სავესე იყო,

სიყვარულს კარგავდა, ერთმანეთის წინააღმდეგ გამოდიოდა და ცივ, განდგომილ მდგომარეობაში ვარდებოდა. ამას რომ ხედავდა, მწუხარება მის ძალას ანადგურებდა. მე დავინახე, რომ წინამძღოლი კაცები აკვირდებოდნენ მას, უმთავრესად იოშუა ჰაიმსი, და შიშობდნენ, რომ მას მესამე ანგელოზის უწყება არ მიეღო.

ამ კონტექსტში მესამე ანგელოზის უწყება არის შაბათი. როცა მილერი ზეციდან მომავალ ნათელს მიემხრო, ამ ადამიანებმა გეგმები დასახეს, რათა მისი გონება იქიდან გადაექციათ. ადამიანურმა გავლენამ იგი სიბნელეში დატოვა და მისი გავლენაც იმათ შორის შეინარჩუნა, ვინც ჭეშმარიტებას ეწინააღმდეგებოდა. ბოლოს მილერმა ხმა აღიმალა ზეციდან მომავალ ნათელზე — შაბათზე — წინააღმდეგ. მან ვერ მიიღო ის უწყება, რომელიც მის იმედგაცრუებას განმარტავდა და წარსულს ნათელსა და დიდებას მოჰყვანდა. იგი ადამიანურ სიბრძნეზე დაეყრდნო და არა ღვთიურზე. შრომითა და ასაკით გატეხილი, იგი იმათოდენა პასუხისმგებელი არ იყო, ვინც ჭეშმარიტებისგან განაშორა. ცოდვა მათზე ძევს. მილერს რომ შეეძლოს მესამე ანგელოზის ნათლის ხილვა, მრავალი რამ აეხსენებოდა. მაგრამ მისმა ძმებმა მის მიმართ ისეთი ღრმა სიყვარული აღიარეს, რომ მას ეგონა, ვერასოდეს შეძლებდა მათგან მოწყვეტას. ღმერთმა დაუშვა, რომ იგი სიკვდილის ძალაუფლების ქვეშ დაცემულიყო, და სამარეში დაფარა იგი იმათგან, ვინც ჭეშმარიტებისგან განაშორა. მოსემ შეცდა აღთქმულ ქვეყანაში შესვლამდე; ასევე შეცდა მილერიც, როცა მალე უნდა შესულიყო ზეციურ ქანაანში. სხვებმა მიიყვანეს იგი ამის ჩადენამდე; სხვებსვე მოეთხოვებათ ამის ანგარიში. მაგრამ ანგელოზები ამ ღვთის მსახურის ძვირფას მტვერს დარაჯობენ, და იგი უკანასკნელი საყვირის ხმაზე გამოვა.

### დასკვნა: გაკვეთილები დღევანდელი დროისთვის

დასასრულს, უილიამ მილერი განასახიერებს მეშვიდე დღის ადვენტისტებს მსოფლიოს აღსასრულის ჟამს. ელენ უაითის პირველი ხილვა უფრო ჩვენი დროისთვის არის, ვიდრე მისი საკუთარი დროისთვის. მსოფლიოს აღსასრულის ჟამს მეშვიდე დღის ადვენტისტები უარყოფენ შუალამის ღალადის ნათელს. შუალამის ღალადის ნათლის გაგება მხოლოდ ამ ისტორიის გაგებით არის შესაძლებელი. პირველი იმედგაცრუება განწყობდა მილერიტულ მოძრაობას მათგან, ვინც იქ არასწორი მიზეზებით იმყოფებოდა, და ამზადებდა ხალხს იმ გამოსაცდელი გამოცდილებისთვის, რომელიც მათ წმიდათა წმიდაში შეიყვანდა. ისინი, ვინც პირველ იმედგაცრუებამდე მიდიან, კურთხეულნი არიან მხოლოდ მაშინ, თუ 1844 წლის 22 ოქტომბრამდე მოითმენენ. ეს დრო ღმერთის მიერ არის განწესებული, რათა წარმოქმნას ხალხი, რომელსაც იგი წმიდათა წმიდაში შეკრებს. შუალამის ღალადის უარყოფა და ბილიკიდან გადავარდნა ნიშნავს მთელი ამ ისტორიის უარყოფას.

უილიამ მილერმა სამი შეცდომა დაუშვა, და ჩვენ მუდამ სამი გამოცდით გამოვიცდებით. მისი პირველი შეცდომა იყო 1844 წლის დეკემბერში შუალამის ღალადის უარყოფა. მეორე იყო ადამიანების მოსმენა ღმერთის ნაცვლად, რამაც იგი მესამე შეცდომამდე მიიყვანა: შაბათის უარყოფამდე. ქვეყნიერების დასასრულს მეშვიდე დღის ადვენტისტები უარყოფენ შუალამის ღალადის ისტორიას და ძველ

ბილიკებზე დაბრუნების მოწოდებას, რადგან თავიანთ ლიდერებს უსმენენ. ამით ისინი თავს ამზადებენ მხეცის ნიშნისთვის და იმეორებენ მილერის სამსაფეხურიან გამოცდის პროცესს, რომელიც იწყება იმით, თუ როგორი დამოკიდებულება აქვთ მათ შუალამის ლაღადის უწყებისა და ისტორიის მიმართ.

არსებობს მხოლოდ ორი წინასწარმეტყველება, რომლებიც მოიცავს ისტორიას პირველი იმედგაცრუებიდან მეორე იმედგაცრუებამდე: 2300 დღე („თუმცა ხილვა დაყოვნდეს, ელი მას“) და 2520. 2520-ის უარყოფა ნიშნავს შუალამის ლაღადის უარყოფას. შუალამის ლაღადის უარყოფა ნიშნავს გზიდან ჩამოვარდნას ქვემოთ არსებულ ბოროტ სამყაროში.

ამ საკითხს მომდევნო წარდგენაში კიდევ უფრო განვიხილავთ.